

Ea Dinesen - en krigsgudmor

10.08.18 tilføjelser 01.11.18

To måneder efter krigen brød ud, var de første krigsfanger taget, og forskellige initiativer i gang for at gøre livet i fangenskab mere udholdeligt. Først og vigtigst i forhold til Danmark var at der, den 3. oktober 1914, kom en anmodning fra Røde Kors Internationale Komité i Geneve til dansk Røde Kors, om de kunne tage sig af at tilvejebringe oplysninger om, og sende korrespondance for, krigsfangerne fra Østfronten, dvs. tyske krigsfanger i Rusland og russiske krigsfanger i Tyskland. Dansk Røde Kors påtog sig opgaven og ved krigens slutning havde de knap 3½ million kartotekskort. Et kæmpearbejde var, i stort omfang af mange frivillige, blevet udført på fornem vis. Af andre organisationer udførte KFUM også en stor og rosværdig indsats for krigsfangerne. Andre, som privatpersoner, havde også lyst til at gøre livet lidt bedre for krigsfangerne, og på græsrodsmaner opstod "krigsgudmor" fænomenet. En vis Frk. Dinesen fra Rungstedlund var en bemærkelsesværdig en af slagsen.

En kurv med frugt og en venlig hilsen

Om aftenen den 9. oktober 1914 ankom en gruppe briter, ca. 30 læger og 120 sygeplejersker, til København. De havde alle arbejdet for Røde Kors i Belgien, men var blevet taget af tyskerne da de invaderede Bruxelles, og var nu på vej hjem til England. Den Britiske Legation i København sørgede for at de blev indlogeret på hotellerne Cosmopolite og Kongen af Danmark. Det var en god historie for aviserne, selv om de skulle passe på for at holde sig upartiske i det neutrale Danmark, og der blev fortalte om deres ophold i København, og nogle aviser bragte endda fotos.

Vore ufrivillige Gæster.

Deres danske kolleger bød den velkommen, og var ivrig for at vise frem, og gruppen fik den helt store rundvisning på Rigshospitalet, Bispebjerg Hospital og Finsens Institut, og var meget imponerede over standarden på de danske sygehuse. En sjov detalje de lagde mærke til, og som de var mægtig begejstrede for, var de danske sygeplejerskers uniformer. Specielt ærmerne på kjolerne *"they are made with a plain coat sleeve to the elbow, and then turned back with a pointed and stiff cuff of white piqué"*. Under deres få dage i København fik de også besøgt Glyptoteket, Thorvaldsens Museum og andre seværdigheder. En eftermiddag var alle til en reception holdt på Paladshotellet, hvor lægen Carl Martin Norman-Hansen hilste dem velkommen på Danmarks vegne. Han læste et digt op han selv havde skrevet

"to the British surgeons and nurses passing Copenhagen on their way from Belgium".

Silent, we bid you welcome, in silence you answer'd our greeting

Because our lips must be closed, and your teeth are set

Against the gale.

Our mouths are mute, our minds are open---

We shall greet you farewell in silence;

Sowers of good-will on fields where hate is sown---

Fare ye well

Med digtet, som også bragtes i aviserne, siges meget tydeligt hvordan han opfattede censuren.

Tidligt den 14. oktober rejste halvdelen af gruppen videre til Christiania for at sejle til Newcastle. Og resten, bortset fra 4 som ville til Petrograd, rejste et par dage senere. Vel hjemme i England skrev Miss Haswell, på gruppens vegne, til Queen Alexandra og fortalt om deres *"splendid reception in Denmark"* og hun fik en *"graciuos reply"*.

Violetta Thurstan, en af de 4 som blev i Danmark til den 24. oktober, skrev hjem til sygeplejerskernes fagblad, og igen senere i sine memoirer om den overvældende venlighed og interesse de oplevede blandt danskerne. *"The kindness we received there surpasses all imagination. The Danish people opened their arms in welcome and gave us of their best with both hands. Every one went out of their way to be good to us, from the manager of the delightful Hotel Cosmopolite, where we were staying, to the utter strangers who sent us flowers, fruit, sweets, illustrated papers and invitations to every possible meal in such profusion."* En af dem, som fik et fint takkebrev fra briterne for *"the beautiful basket of fruit, a kindly letter and most of all for the affectionate thoughts that prompted it"*, var Ea Dinesen på Rungstedlund.

En klage til avisen over ensidet krigsdækning

Berlingske Tidende havde i oktober 1914¹ en indsamling kørende til fordel for de belgiske flygtninge. Trods det synes Frk. Dinesen imidlertid at Berlingske Tidendes krigsdækning var ensidet tysk, og skrev til redaktionen med sin klage. Hun fik et langt udførligt høfligt svar forklarende de mange forhold, i en verden i krig, som gjorde at der kunne opstå en **ujævn** strøm af information fra de forskellige krigsskuepladser som deres nyhedsdækning var afhængig af. Avisernes indsamling var en stor succes, det rørte danskerne, fra høj til lav, og pengene strømmede ind. Nogle blev så rørt over katastrofen, som var overgået belgierne at de valgte at "adoptere" enkeltpersoner som de skrev til og sendte pakker. Det var starten på et fænomen mere eller mindre i privat regi, som udviklede sig krigen igennem, de gavmilde givere kaldtes krigsgudmødre.

De dansksindede sønderjyske krigsfanger

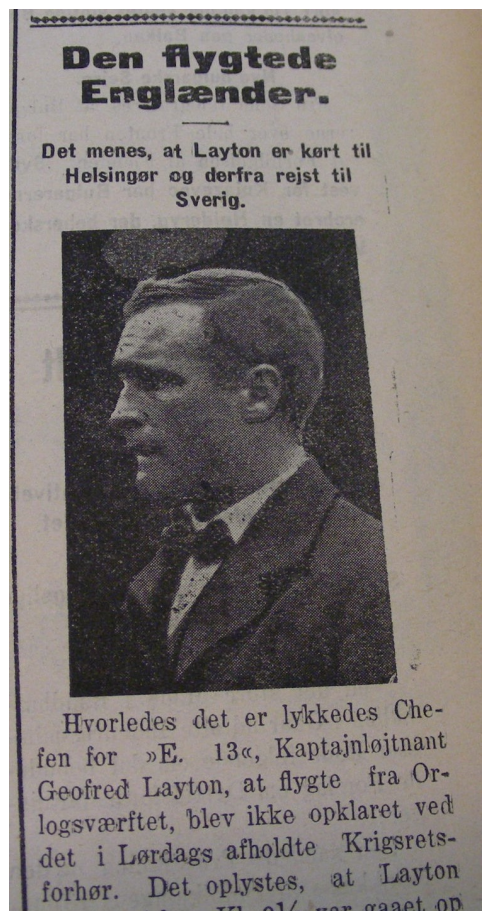
Den 31-årige Ea Dinesen, døbt Inger Benedicte og storesøster i Dinesenflokken, var kendt som koncertsangerinde. Hun var åbenbart vant til at handle selvstændigt og var tydeligvis ikke bange for at sige sin mening. Hun havde heller ikke tænkt sig at sidde med hænderne i skødet, og vente til at andre, eller en af de andre "officielle" foreninger², skulle byde ind med et hjælpeprogram til krigsfangerne, og i november 1914 skrev hun til Dameafdelingen af Britisk Røde Kors i London. Det hun ønskede, var en liste over sønderjyder som var krigsfanger i England. I første omgang fik hun en liste tilbage med 25 navne på sårede "Schleswig Holstien prisoners" som hun eventuelt kunne "send them little presents for Xmas". Og så var Ea i gang. I Tom Buk-Swientys bog "Tommy og Tanne" om Eas berømte søskende, beskriver han kort hvordan hun stiftede "Komitéen for Sønderjyske Fanger", som hun også var formand for, der sendte pakker til disse fanger. Ifølge ham gjorde de også meget ud af "at gøre de allierede opmærksomme på, at de sønderjyske fanger ikke var deres fjender, og derfor burde behandles med venlighed". Det var selvfølgelig ikke uden konsekvenser for krigsfangerne som vedkendte sig at være dansksindede, for så betragtedes de af de øvrige tyske krigsfanger som forrædere. De dansksindede blev samlet i særlige fangeleje.

¹ Se "Indsamlingen til de nødlidende belgiere"

² Samtidigt var H.N. Rasmussen i gang med at etablere en forening der, med krigsgudmødre, også skulle sende hjælp til de dansksindede sønderjyder, som var krigsfanger i England og Frankrig.

Ubåden E 13

Den 19. august 1915 blev den engelske ubåd E13 beskudt ud for Dragør. De overlevende sømænd blev i første omgang interneret i København.³ Episoden vakte stor interesse og danskerne var igen ivrige for at støtte op om englænderne. Mange skrev breve til dem, og de blev pennevenner. Det var muligt for sømændene at underskrive parole, og således kunne forlade Marinekasernen på orlogsværftet og besøge venner. Ea Dinesen skrev sammen med Captain Layton, og inviterede også nogle af dem på besøg. I et brev Layton sendte fra Royal Naval Barracks, Copenhagen til Ea i Rungstedlund, takker han for hendes invitation, som han desværre måtte afslå, nu de havde opsagt deres parole. Endnu en tak går til hendes søster, Karen Blixen, som havde tilbudt at tage beskeder med til England. Brevet er dateret den 23. oktober 1915 hvor han faktisk lige var flygtet. Så han var enten en høflig officer, som skulle takke af inden han flygtede igennem vinduet, eller man kan lege lidt med tanken om, at det skulle være med til at forvirre når krigsretten undersøgte omstændighederne og flugtens tidsplan. Det var måske også en aftalt besked til Dinesen/Blixensøstre om, at han nu var på vej hjem! Efterfølgende korresponderede Ea sammen med Løjtnant Paul Eddis, også fra ubåden.

Krigsgudbørn!

Fra vinteren 1914-15, påtog Ea sig forpligtelsen at være krigsgudmor for adskillige, med et tiltagende antal, og krigsfanger af flere nationaliteter, ikke kun dansksindede sønderjyder.

Ret sigende ved den første officielle cirkulære udsendt om denne type velgørenhed stod⁴

”Det er en lovlig og god sag, at sende krigsfanger både det ene og det andet. At tale offentlig om det må dog måske helst udelades.”

Og det er måske derfor Ea selv involverede sig så kraftigt i sagen, at hun formidlede kontakt mellem sine venner og krigsfanger. I juni 1916 skrev hun til damebladet ”Vore Damer”, og de bragte både hvad hun skrev i sin henvendelse til dem, og opfordringen hun havde forberedt. Og hun havde set rigtigt, for bladet og dets læserinder tog sagen til sig.

³ Se artiklen ”Tragedien om Ubåden E 13 – for de levende og de døde”.

⁴ Citat fra ”I gerning og sandhed – N.H. Rasmussen og de sønderjydske krigsfanger” af Bent Rasmussen

Vi har modtaget følgende, som vi med Glæde giver Plads for:

Hr. Redaktør!

Mon De ikke vilde sætte medfølgende lille Stykke i næste Nummer af „Vore Damer“, som jeg altid læser med stor Glæde.

Det er saa svært at sige „Jeg kan ikke skrive til flere“ til disse højlige, elskværdige, taknemmelige Mennesker, for hvem Breve er den eneste Opmuntring i deres triste Liv.

Deres forbundne Ea Dinesen

Krigsgudbørn!

Mon der ikke skulde findes nogle af „Vore Damer“s Læserinder, der vil hjælpe mig med at korrespondere med saarede, fangne og internerede Soldater fra saa at sige alle Lande, der er inddragne i Verdenskrigen? Det bestaar egentlig kun i at sende smaa Prospektkort, Billeder eller Hilsner fra Danmark (de gaar portofrit) til disse Soldater, for hvem selv den mindste Hilsen er en stor Opmuntring og Glæde. „Disse Breve gør dette triste Liv mindre trist for os“, skriver en Belgier til mig. Men sender jeg Brev til En, faar jeg Svar fra 10. Nu har jeg ikke flere Bekendte at ty til —! Mon ikke „Vore Damer“ vil hjælpe mig. Alle Adresser faas hos mig ved skriftlig eller telefonisk Henvendelse.

Ea Dinesen,
Rungsted'und, Rungsted

„Krigsgudbørnene“

Et Brev til os

Maa jeg igen ulejlige Dem med mine „Krigsgudbørn“, denne Gang med en hjertelig Tak til alle de elskværdige Læserinder, som i saa overvældende Antal har besvaret min lille Opfordring.

Der kommer omkring 20 Breve daglig fra alle Kanter af Landet, og jeg maa bede om Undskyldning, fordi de ikke straks bliver besvarede. Men de Krigsgudbørn jeg havde, de har nu faaet Gudmødre, og de nye er først i dette Øjeblik kommet ind ad Døren. Derfor maa jeg bede de venlige unge Damer om at vente lidt paa Adresserne; Brevene er gemte, men ikke glemte, og baade Krigsgudbørnene og jeg selv bringer „Vore Damer“s Læserinder den varmeste Tak.

Rungstedlund, Rungsted,
Ea Dinesen

I næste Nr. skal vi udførligt komme tilbage til Sagen paany.

Santa Simplicitas

I det næste blad, den 20. juli, bragtes en længere uddybende tekst som Ea havde skrevet, hvor man på herlig vis får indtryk af Frk. Dinesens personlighed!

- Ea beder om pakker til gudsønnerne. Specielt Belgierne. Flere damer kunne jo slå sig sammen om at sende. Hun har svaret 250/300 damer og herrer, og fået tilbud fra over 200 med ønsket om at være krigsgudmor, samt information om pakning og porto. De unge piger ønsker englændere, men dem Ea havde navn på var afsat. Flere spurgte om de kunne korrespondere med udlændingene på dansk. „*Santa simplicitas! Mon Belgiere og Italienere forstaar vort modersmaal?*“ Hun foreslår man sender dem smukke prospektkort. Man skal helst svare på deres sprog, og med forståelse for disse krigsfangers triste og alvorlige stilling. Og nej det er aldeles ikke „*vældig morsomt*“ at korrespondere med en krigsfange. Hun ønsker „*orden i adresserne og velgeringen så at ikke en krigsfange faar for mange og en slet ingen gudmødre*“.

Ea skulle giftes og kunne fra 1. august ikke modtage breve og forespørgsler hverken pr. post eller telefon.

KRIGSGUDBØRNE

I "Vore Damer" Nr. 13 for 22 Juni 1916 stod der i Korrespondancerubriken gengivet et Brev, vi havde modtaget fra den kendte og meget anseet Koncertsangerinde Frk. Ea Dinesen. Vi gav med Glæde Plads for Frk. Dinesens Henvendelse til vore Læserinder og Frøkenens indtrængende Ord er gaaet mange til Hjertet, som man ser af nedenstaaende Brev.

Frk. Dinesen beder ogsaa indstændig om Pakker. "Da det er saa aldeles overraskende, hvor mange Læserinder De har, som vil hjælpe med Korrespondance, véd jeg ikke bedre, end bede Dem tilføje dette i Haab om, at ogsaa Pakker maa blive sendt."

Det er navnlig Belgiere, der drejer sig om; de trænger ikke blot til opmuntrende Breve, men ogsaa til Levnedsmidler. Synes man ikke, man selv kan overkomme at sende ret meget, kan flere "Gudmødre" jo slaa sig sammen om en Gudson og skiftes til at sende ham lidt. "Hvis 'Vore Damer's' Læserinder kunde læse disse hjerteskrærende Brevkort, saa fik hver Belgier mæret end én Gudmoder," skriver Frk. Dinesen. Vi offentliggør hermed det Brev, hvori Frøkenen gør nærmere Rede for, hvorledes man skal forholde sig med Forsendelse osv.

Da jeg sendte min lille Opfordring ind til "Vore Damer", anede jeg ikke, at den skulde blive besvaret med en saa aldeles overvældende Mængde Breve. Hjertelig Tak — og undskyld, hvis Svarene ikke straks er ankomne til hver af dem, som har skrevet til mig — jeg er nu langt oppe over 200 Tilbud om Hjælp. Mon ikke "Vore Damer" endnu engang vil give mig Plads for nogle faa Oplysninger, da maaske ikke alle de elskværdige Læserinder har forstaaet det skrevne.

I. Alle Postsager, Breve, Brevkort og Pakker gaar portofrit til Krigsfanger og Internerede, naar der paa Frimærkets Plads er skrevet: "Krigsfanger portofrit". Til Krigsfanger i krigsførende Lande maa kun skrives aabne Brev-

kort af fuldstændig neutralt og upolitisk Indhold. Til Internerede maa Brevene gerne lukkes.

II. De, som har modtaget Adresser paa Belgiere, vilde gøre en god Gærning ved at lade deres Brevkort følges med en Pakke. Disse gaa portofrit, men maa kun sendes gennem "Røde Kors", skal være forsvarlig indpakket i Lærred og ombundet med Sejl garn — og maa indeholde alt, da "Røde Kors" har Udførselstilladelse — undtagen for Brød, Biscuit og Kiks til Tyskland. De skal indpakkes i ekstra svært Papir, frankses til København og sendes til "Røde Kors", Hyskenstræde 16, Købhvn. K., som saa videresender dem uden Udgifter. Til sidst beder jeg alle Korrespondenterne erindre, at den tynde Traad, som forbinder os med Krigsfangerne, kun med den allerstørste Forsigtighed kan bevares!

Et uforståeligt Ord, et daarligt bundet Sejl garn, et uholdbart Papir — og Forbindelsen er forbi. Postvæsenet viser den største Hjælpsomhed og Kærlighed, men mange Gange er det omfrent ugørligt at faa Brevene til Adressaterne.

Gang paa Gang har jeg modtaget Tak for Breve, som var sendte for baade 6 og 8 Maaneder siden — men det er ogsaa sket, at Svarene er komne paa 4—5 Dage.

Amatørfotografier maa gjerne sendes, men da Censuren er aldeles uberegnelig, kan jeg ikke garantere for, at de naar frem.

Næsten alle de unge Piger ønsker Englændere — jeg har kun faa, og de har allerede faaet Gudmødre, men hvis Afsenderne ikke kan skrive til Soldaterne, kan de jo sende Pakker.

Det samme gælder for de mange, som spørger om, de kan korrespondere med Udlændinge paa Dansk.

Sancta simplicitas! Mon Belgiere og Italienerne forstaa vort Modersmaal? Men send dem smukke Prospektkort med Navn og Adresse!

Korrespondancen skal foregaa paa vedkommende Soldats Modersmaal, ikke paa det Lands Sprog, hvor han er interneret.

Med faa Undtagelser er Brevene fulde af

Forstaaelse af disse Krigsfangers triste og alvorlige Stilling, men til de faa Undtagelser vil jeg sige: Nej, det er aldeles ikke "vældig morsomt" at korrespondere med en Krigsfange, disse Mennesker er stillet, tænk paa de Breve, der atter og atter retourneres til mig til deres Hustruer og Mødre: Adressaten ubekendt. Hjem, Familie, Land og Stilling, som oftest Helbred, har Tusinder af dem mistet — det er saavist ikke "vældig morsomt" for dem.

Jeg har bedt de unge Damer, til hvem, jeg har sendt belgiske og tildels franske Adresser, send dem Pakker, men jeg véd jo ikke, om de vil nøjes med at korrespondere. Herved beder jeg alle, som vil paatage sig 1 Gang om Maaneden, eller mindst 1 Gang hveranden Maaned at sende Krigsfangerne en Pakke, stor eller lille, med spiselige Sager — Konserver, Kogechokolade, Tobak ell. lign., at sende mig et aabent Brevkort med deres eget Navn og Adresse og nedenunder Navn og Adresse paa den Krigsfange, hvis Navn de har modtaget fra mig, og hvis Gudmoder den unge Pige vil være. Det er en virkelig Velgærning, disse Damer paatager sig, men det maa ordnes let overskueligt og systematisk, at ikke én Krigsfange faar mange, og én slet ingen Gudmoder. Fra 1. August kan jeg paa Grund af mit Bryllup og dermed følgende Bortrejse desværre ikke mere modtage Breve eller Forespørgsler hverken pr. Post eller Telefon, men forhaabentlig er det hele fra den Dag i saa god Gænge, at det gaar af sig selv.

De mange Hundreder, som endnu ikke har modtaget Adresserne maa have Taalmodighed.

Og saa til sidst Tak for al god Vilje og Hjælp i det Øjeblik, der trængtes haardst! Jeg tror, "Vore Damer" her har gjort en virkelig god Gærning — og jeg vilde ønske, Giverne kunde se Modtagernes Glæde over Gaven, naar Posten bringer den til Fangelejren.

Rungstedlund, Rungsted

Ea Dinesen

Den kgl. Porcelænsfabrik

Ea blev gift med Viggo de Neergaard den 24. august 1916.

Men hun fik stadig post, og den 2. oktober skrev hun igen i "Vore Damer", at hun næsten daglig fik breve fra unge piger, som ville være gudmødre. Hendes arbejde med denne sag er slut nu. "Vore Damer" råder pigerne til at henvende sig til Røde Kors i Hyskenstræde 16. Man kunne ellers tro, at der var blevet lidt stille omkring ønsket om at "adoptere" en krigsfange, for aviserne havde lige kørt en historie om nogle tyske krigsfanger der havde misbrugt systemet. At "særlige smarte gudsønner" samlede på gudmødrenes adresser. De skrev til en medfanges gudmor og fortalte, at han var enten frigivet eller død, og vedkommende havde ønsket at gudmoren fortsatte med at sende pakker, men nu til brevskriveren!

Der kom med mellemrum nye direktiver angående hjælp sendt fra private til krigsfanger. I "Vore Damer" den 23. november 1916 forklares, at korrespondance med krigsfanger foreløbig er blevet forbudt. 25 damer inklusiv en baronesse, en komtesse og en etatsrådinde opfordrer til, at man sender gaver enten via deres private adresser, eller Røde Kors på Christiansborg Slot. En måned senere i "Vore Damer", støttede Ea damernes opfordring - uforstående hvorfor det var blevet sådan. Men sagen var, at det at være krigsgudmor var en **privat** humanitær gerning, og at Dansk Røde Kors, med hensyn til krigsgudsønnerne, udelukkende tog sig af at kontrollere breve og pakker for indhold, og så fragte dem fra deres postkontor i København ud af Danmark.

Som „Vore Damer“s Læserinder vil have set i Korrespondancerubriken, er Korrespondance mellem Krigsfanger og deres „Gudmødre“ foreløbig desværre bleven forbudt. Da denne Vej til at glæde Fangerne saaledes nu er lukket, beder vi vore Læserinder vende deres Opmærksomhed i en anden Retning og om muligt hjælpe og støtte Arbejdet for Krigsfangerne paa den Maade, som angives i neden-

Atter Krigsfangerne

staaende Opraab fra Røde Kors' Krigsfange-Afdeling.

Efter de mange Takskrivelser vi har modtaget, som udtrykte Fangeres Glæde og taknemmelige Overraskelse over de dem ifjor tilsendte Gaver, henvender vi Damer fra Rø-

de Kors' Krigsfange-Afdeling os atter trykt til danske Mænd og Kvinder om at støtte os i denne gode Sag.

Gaverne sendes til de forskellige Landes Fangelejer til de Fanger, som har bedt os om Hjælp.

Bidrag modtages paa Røde Kors' Kontor paa Christiansborg Slot eller hos Under-

tegnede:

Fru Breg,
Bergsgade 3, Ø.

Baronesse Gyldekrone,
St. Anne Plads 11.

Fru Direktør Munch,
Strandboulevard 1.

Frk. Philip,
H. C. Østedsvej 68.

Frk. Rendtorff,
Rosenvangs Allé 8.

Frk. Maryla Baruch,
Ny Kongensgade 18.

Fru Mizzi Hornoff,
Strandgade 14.

Frk. Münster,
Bredgade 31.

Baronesse Plessen,
Kristiansgade 12.

Komtesse Reventlow,
Rudbjerggaard, Nakskov.

Frk. Ina Bjerring,
Fredensborg.

Fru Heilbuth,
Søholm, Lyngbyvej, Strand.

Frk. Owen,
Frederiksgade 1.

Madame Potoski,
Frederiksgade 12.

Frk. M. v. Rosen,
Kristiansgade 22, B.

Fru Alexis Cohn,
Stockholmsgade 31.

Etatsraadinde Ingerslev,
Dame Hotellet, Gamm. Mønt 1.

Frk. Edele Paulsen,
Marstrandsvej 4.

Fru Quistgaard,
Sortedams Døssering 7, Ø.

Frk. K. Soetmann,
Kochsvej 4, V.

Fru Mozart Cohn,
Baggesensgade 1, 2.

Frk. Leonhard,
Sortedams Døssering 77.

Frk. Mary Pfeiffer,
St. Kongensgade 21, 3.

Frk. Rouet,
Ribegade 13.

Frk. Gudrun Wulff,
Vennemindevej 16, Str.

Der var andre af Vore Damers læsere, der skrev til bladet om krigsfangerne, og der kom nye direktiver, og så var krigsgudmødrene i gang i igen. Ea kan dog ikke lade være med at blande sig, og retter en misforståelse.

„Internerede“ og „Krigsfanger“

Redaktionen har modtaget følgende:
Maa jeg ikke, blot for en Ordens Skyld oplyse de forskellige Gudmødre om den Forskel, der er mellem „Internerede“ og „Krigsfanger“. *Internerede* er Soldater fra krigsførende Lande, der i aktiv Tjeneste opholder sig i *neutrale* Lande: Belgiere i Holland, Englænderne fra „E 13“ i Danmark, Tyskere i Norge

osv. Selvfølgelig er der for dem ganske andre Regler end for Krigsfanger: 1: Soldater fra et krigsførende Land, taget tilfange af et andet krigsførende Land. — De mange tusend Belgiere i Holland er altsaa *ikke* Krigsfanger; jeg modtager selv mange uzensurerede og uoplukkede Breve fra dem.

Ea Neergaard

f. Dinesen

Og den 16. august 1917 kommer hun med en røffel til krigsgudmødrene som dropper deres gudsønner!

Vi Gudmødre

Disse Linier, som „Vore Damer“ har været saa elskværdig at optage, er ikke henvendt til de mange samvittighedsfulde og varmhjertede unge Gudmødre, som har antaget sig Krigsgudbørn, men jeg er — desværre — vis paa, at de har Adresse til mer end en — af den anden Slags. Gang paa Gang har det været fremhævet i „Vore Damer“, at det ikke var nogen fornøjelig Sommerkorrespondance, Damerne paatog sig, men et virkeligt Ansvar overfor et Menneske, der maaske mange Gange var i Nød. Jeg ved, at i de allerfleste Tilfælde har Korrespondancen været til stor Glæde for begge Parter, men jeg ved desværre ogsaa Tilfælde, hvor Gudmødrene ganske rolig har ladet det hele falde, fordi de er blevne trætte af de smaa, indholdsløse Breve fra Fangelejerne. — Jeg modtog forleden en Anmodning fra en ung Dame i Provinsen, der ønskede at være Gudmoder, og henviste hende til en interneret Belgier (en pæn, dannet, ældre Mand, jeg ifjor skaffede en dansk Gudmoder) og bad ham udpege en Krigsfange, der ønskede en saadan, da de dannede i Lejrene allerbedst ved Besked med, hvem der er ene og forladt. Til min store Forbavselse skrev den unge Pige, at ovennævnte Belgier *selv* havde været henrykt over at faa en Gudmoder og nogen, han kunde skrive til. Ifjor gik Korrespondancen livlig mellem ham og den unge Frue, der da var hans Gudmoder — nu har Vedkommende altsaa senere fundet noget morsommere! — Hvis Gudmødrene af en eller anden Grund ikke kan eller vil tage sig af deres Krigsgudbørn, er det deres simple Pligt at skaffe en Stedfortræder. Det er for stort et Ansvar, at bryde den eneste Forbindelse, disse Gudbørn har med Omverdenen.

Ea Neergaard, f. Dinesen

Den 11. oktober 1917 er sidste gang Ea de Neergaard skriver til "Vore Damer". Nu om hjælp til Serberne. Interesserede kan henvende sig til hendes søster Ellen Dahl, der har fået navne og adresser fra Paris, men det er en anden historie.

...som „Vore Damer“s store Læsekreds venligst ikke maa overse

Røde Kors

for Bøger til Krigsfanger har Udsigt til endnu mere end før at kunne virke i den for belgiske, engelske, franske, russiske. Talrige Takkeskrivelser fra enkelte for at skaffe dem Bøger, mere og mere faa en god Bog, maaske en Bog, der stor Vederkvælgelse i Fangelivets Ensomhed Gaver af engelske, franske og tyske beholdende Karakter. Bøgerne maa af være i gode, rene Eksemplarer uden Godt Købsromaner er der ingen Brug for. særlig af videnskabelig Art, kun kan omiteen være taknemlig for ogsaa at Penge bedes sendte til Røde Kors' paa Ny Carlsbergvej, V.

Harald Høffding
det Danske Røde Kors' Bogafdeling

Igen Krigsfangerne

Kære unge Læserinder af „Vore Damer“ — denne Gang beder jeg om Gudmødre til nogle stakkels fattige Serbere! At dømme efter de Breve, vi faar, og af den Beskrivelse, der gives af de stakkels hjemvendte Invalidere, er Tilstandene der værre end nogensteds. „Ingen hjælp os i Fangelejrene“, siger de — „derfor er det for sent nu“.

Serberne kan forstaa og tildels skrive Fransk og Tysk. Min Søster har lige faaet Adresserne fra Paris — københavnske Gudmødre bedes om muligt henvende sig personligt og andre Gudmødre skriftligt — ikke til mig, men til Fru Ellen Dahl, Rømersgade 5¹ (ved Ørstedsparken) Telefonisk Henvendelse er unyttig, da vi overhovedet ikke kan stave eller udtale de serbiske Navne.

Tak til alle, der vil hjælpe; her *maa* hjælpes — og hjælpes hurtigt.

Ea Neergaard
f. Dinesen

Ea fik en datter, Karen Christenze de Neergaard den 10. november 1917.

Desværre døde hun i barselsseng med sit andet barn, hvor barnet også døde, d. 17. juni 1922.

Der findes to kasser med Ea Dinesens dokumenter, den ene med "korrespondance med sønderjyske krigsfanger" og den anden med "korrespondance med krigsfanger" i Landsarkivet for Sønderjylland.

Ea de Neergaard, f. Dinesen ca. 1921 på Valdemarsminde.

I sin bog "Tommy og Tanne" runder Tom Buk-Swienty sin omtale af Eas krigsfangearbejde af med "Det var et utrætteligt — og i dag så godt som glemt — arbejde, Komitéen udvirkede".